

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Open-IT cz, s.r.o.**, se sídlem Škroupova 233, Chrudim, IČ: 259 99 630, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 10. 2013, č. j. 52 A 33/2013 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Sdělením žalovaného ze dne 3. 5. 2013, č. j. MSMT-17498/2013-2, byla žalobkyně vyrozuměna, že zprostředkující subjekt - Pardubický kraj - postupoval v souladu s pravidly Operačního programu Vzdělání pro konkurenceschopnost, když podpořil stanovisko výběrové komise a grantový projekt CZ.1.07/1.1.28/02.0069, o jehož podporu žalobkyně žádala, nedoporučil k finanční podpoře. O neschválení finanční podpory předmětného grantového projektu nazvaného „*Videokonferencemi s online lektory boříme obavy žáků z mluvené angličtiny*“ byla žalobkyně zpravena sdělením Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 1. 3. 2013, č. j. KrÚ 15923/2013. Neschválení finanční podpory bylo v tomto sdělení odůvodněno duplicitou financování některých vytvářených materiálů s již realizovaným projektem v jiném kraji, kde žalobkyně již obdržela podporu na stejné aktivity a produkty v rámci jiného projektu. Na námitku žalobkyně proti výsledku výběrového procesu pak Krajský úřad Pardubického kraje reagoval sdělením ze dne 26. 3. 2013, č. j. KrÚ 22124/2013, v němž důvody vedoucí k neschválení finanční podpory předmětného grantového projektu blíže osvětlil. Žalobkyně poté zaslala další námitku proti výsledku výběrového procesu žalovanému, který na něj reagoval shora uvedeným sdělením.

[2] Zrušení uvedeného sdělení žalovaného se žalobkyně domáhala žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Ten ji však usnesením ze dne 9. 10. 2013, č. j. 52 A 33/2013 – 23, odmítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud vyšel ze zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), který ze soudního přezkumu rozhodnutí o poskytnutí dotace vylučuje; z toho dle krajského soudu plyne, že ze soudního přezkumu je vyloučena i smlouva o realizaci grantového projektu i jakýkoli další úkon – byť jednostranný – poskytovatele dotace směřující vůči žadateli o dotaci učiněný před uzavřením smlouvy. Protože napadené sdělení žalovaného je podle krajského soudu právě takovým úkonem, nelze je považovat za rozhodnutí ani ve formálním, ani v materiálním smyslu, protože nevykazuje formální znaky rozhodnutí, ani jím není zasahováno do právní sféry žalobkyně, protože na poskytnutí dotace není právní nárok. Proto krajský soud podanou žalobu s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) odmítl.

[3] Proti usnesení krajského soudu brojila žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 30. 10. 2013, v níž navrhla jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Svou kasační stížnost žalobkyně opřela o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy o tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. To mělo spočívat v chybném výkladu relevantních ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poté stěžovatelka dovozovala svou aktivní žalobní legitimaci k napadení předmětného sdělení žalovaného.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že ta byla podle jeho názoru podána z nesprávného důvodu, když dle judikatury Nejvyššího správního soudu je kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o odmítnutí podané žaloby možno podat toliko z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ostatním se žalovaný ztotožnil s důvody, které krajský soud k odmítnutí žaloby vedly, a polemizoval s argumentací stěžovatelky uplatněnou v její kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti stěžovatele k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[6] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.“* Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[7] Ustanovení § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. stanoví, že *„kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.“* Podle poslední věty téhož ustanovení *„zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“*

[8] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *„lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“* Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. *„lhůta určená podle týdnů, měsíců*

pokračování

nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“

[9] Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení krajského soudu ze dne 9. 10. 2013 bylo stěžovatelce doručeno datovou zprávou do její datové schránky dne 15. 10. 2013. Napadené usnesení pak obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm mj. uvádí, že *„proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.“*

[10] Napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno v úterý 15. 10. 2013. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 16. 10. 2013 a marně uplynula v úterý 29. 10. 2013. K jejímu zachování by tedy bylo třeba, aby kasační stížnost byla stěžovatelkou nejpozději dne 29. 10. 2013 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z razítka podatelny Nejvyššího správního soudu, vyznačeného na kasační stížnosti, však vyplývá, že tato byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena do datové schránky dne 30. 10. 2013; ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu se pak podává, že kasační stížnost byla právním zástupcem stěžovatelky cestou datové zprávy odeslána rovněž dne 30. 10. 2013. Protože ze spisu nevyplývá, a ani stěžovatelka to neuvádí, že by byla kasační stížnost podána dříve, například osobně nebo poštou (ostatně kasační stížnost sama je datována 30. 10. 2013), nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[11] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud také o vrácení tohoto poplatku dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť jej stěžovatelka zaplatila za opožděnou kasační stížnost, která nemohla být projednána. Proto soud výrokem III. rozhodl, že se stěžovatelce vrací celý zaplacený poplatek ve výši 5.000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu